

22.3. 2026, 5. neděle postní – Judica (Bože, zjednej mi právo – Žalm 43,1)

Introit: Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé. (Mt 20,28 – dnešní Heslo)

Píseň: 81 *Ó Pane, smiluj se nad námi* (Žalm 67)

Modlitba:

Pane Bože,

děkujeme, že tady můžeme být. Setkat se, vnímat, naslouchat, mluvit, zpívat. Že se můžeme zastavit a nadechnout, sdílet, z čeho máme radost i co nás trápí.

Smiluj se nad námi, Pane Bože, svým světlem prosvěcuj naši tmu. Tmu současnosti, tmu uvnitř nás, šero nejistoty. Vyznáváme, že na tom, jaký je současný svět, máme také svůj podíl. Prosíme, odpusť, prosíme, ukazuj nám, co sami můžeme změnit, napravit, co máme odevzdat v modlitbě a co nechat být, čím se netrápit, nezabývat. Prosíme o moudrost rozlišování, o umění odevzdávat břemena a starosti.

Prosíme, svým Duchem buď i dnes a tady s námi. Amen.

Čtení: Mk 9,14-29 – uzdravení posedlého chlapce

Píseň: 282 *Kéž bychom to uměli*

Text: Sk 16,25-34 Pavel a Silas ve vězení ve Filipech

Kázání:

Co dělá člověk, kterému se děje nespravedlnost?

Pavel a Silas tráví první noc v přísně střežené věznici ve Filipech. Obvinili je z pobuřování, strhali z nich šaty, zbičovali je a vsadili do vězení. Aby se náhodou nepokusili nějak uniknout, tak jim ještě dají nohy do klády. O tom, co dělají, jsme zpívali v písni: *Pavel seděl v žaláři, nohy v těžké kládě. Třebaže byl bez viny, nenadával vládě... refrén: Kéž bychom to uměli zpívat písničky, i když se nám nedaří vše, jak jsme si přáli. Kéž bychom svou písničkou mohli bližním říci, že je může potěšit Pán Bůh milující.*

1. Noční modlitba

Možná příběh Pavla a Silase inspiroval Dietricha Bonhoeffera, který v cele, kde čeká na smrt, píše v posledním dopise své snoubence báseň/píseň *Moc předivná nás tiše obestírá, a proto čekám příští uklidněn...* (Vánoce 1944 nebo Nový rok 1945)

Pavel a Silas se v noci modlí, zpívají. Abychom si nemysleli, že jejich modlitby jsou nářkem a stěžováním, čteme upřesnění, že modlitbou a zpěvem oslavují Boha. Náhle přijde zemětřesení, dveře jednotlivých cel se otevřou a otevřou se i klády, v kterých mají věžňové nohy. Je to zázrak, odpověď na modlitby, jsme svobodní, ukázalo se, že nás zavřeli neprávem... takže rychle zmizet. Tak bychom čekali, že budou logicky uvažovat a jednat. Oni ale zůstanou. To jako fakt...? A zázrakům v tomto příběhu ještě zdaleka není konec.

Žalářník se probudí, lekne se, vězni mu utekli, než zažít odsouzení římskými úřady, to raději svůj život ukončím hned. Vytáhne meč a chce se zabít.

Ne! vykřikne Pavel. Nedělej to, jsme tady všichni. Neutekli jsme - ani my dva, ani nikdo další. To jako fakt...? Žalářník je zmatený, nechápe to, jde se přesvědčit. Vezme lampu a vězně přepočítá. Pomalu mu dojde, že se stalo něco neuvěřitelného a že za tím jsou tihle dva divní věžňové Pavel a Silas. To musí být nějakí nadlidi, bohové. Padne před nimi na kolena. Už jsme to v knize Skutků četli dříve – radikální změna, z absolutního minusu na absolutní plus (nebo naopak).

2. Co mám dělat?

Bohové a páni, co mám dělat, abych byl zachráněn?

Život byl žalářníkovi zachráněn před chvílí – když ho Pavel zadržel těsně před sebevraždou. Žalářníkovi ale dochází, že to nestačí. Už mu nestačí holý život, holá existence. Tady jde o něco víc.

Tihle dva muži – Pavel a Silas - žijí něco, co on by chtěl taky. Jak může někdo nespravedlivě zbičovaný a zavřený do vězení místo stěžování zpívat, chválit? Jak to, že když se dveře vězení otevřely, vězni neutekli? To je nějaká zvláštní síla. Jsou ve vězení – ale přitom zvláště svobodní, mají duchovní svobodu.

Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě.

Víra jako cesta k záchraně. Víra jako cesta k tomu, aby život měl smysl. Smysl života nevymyslím, může mi být darován nebo ukázán odjinud. Nepřímo apoštolové sdělují žalárníkovi, že oni sami nejsou dokonalí, výjimeční, nejsou bohové ani nadlidi. Ale jejich život je napojen na zdroj síly „shůry“. A na tento zdroj může být napojen i on.

3. Spasení.

Budeš spasen... oznamují, slibují Pavel a Silas.

Co to znamená - spasení? Mluvili jsme o tom na mládeži. Poslechněte, k čemu jsme došli: „Spása je dobrý pocit. Lidé ho hledají různě. Někdo ho hledá v marihuaně, necítí pak věci, co ho trápí. Má to ale své úskalí: je to úleva jen na chvíli; člověk se stane závislým; opravdová spása přece musí opravdu prospívat. Spása je záchrana, nějaký „nový pohled“; žalárníka fascinuje odvaha Pavla a Silase; možná jim závidí nějakou „svobodu ducha“ (paradoxně – jsou přece ve vězení).“

Na mládeži zazněla také otázka, zda může být **spasen i ten, kdo nevěří?** To nevíme, to není naše věc, není nám dáno to vědět. Někdo to vyjádřil větou: „Když věříme, tak zažijeme spásu už zaživa, s Bohem se člověku žije líp.“

To je stvrzeno křtem. Pán Bůh nemá pokřtěného člověka raději než nepokřtěného. Ale ten pokřtěný si Boží láskou může být jistý. Bylo mu to sděleno „hmatatelně, viditelně“. O svátostech se také říká, že jsou to „viditelná znamení spásy“.

4. Věřím. Pomoz mé nedověře.

Četli jsme z Mk evangelia příběh o uzdravení posedlého chlapce, resp. příběh o víře jeho otce. Přijde za Ježíšovými učedníky a prosí je, aby uzdravili jeho dítě, aby z něj vyhnali zlého ducha. Nevíme, zda a jak se o to snažili, ale nepovedlo se to. Až na konci řekne Ježíš nešťastným, frustrovaným učedníkům, že „takový duch může vyjít jen modlitbou“. Zapomněli se modlit?

Chci se ale zastavit u věty, kterou vyhrkl otec, když se ho Ježíš zeptal, zda věří. *Věřím. Pomoz mé nedověře.* Představuji si, jak to z něj vyletí automaticky, okamžitě: věřím... to je přece jasné, je to jediná možnost... a pak si uvědomí, co vlastně řekl a pokorně dodá: pomoz mé nedověře. Teď věřím, teď doufám, teď se spoléhám... ale moc nerozumím, co vlastně víra je, možná zítra už si nebudu tak jistý. Pomoz mi věřit, i když se věci budou dít jinak, než bych si přál.

5. Co my?

Otec nemocného chlapce hledá pomoc u Ježíše a jeho víra okamžitě vzplane. Nebojí se ale pokorně dodat: pomoz mé nedověře.

Kéž bychom to uměli... nadchnout se, zahořet a přitom pokorně vyznat, že potřebujeme pomoc, nejsme si sebou jisti.

Pavel a Silas jsou ve vězení a přitom věří, modlí se, chválí Pána Boha.

Kéž bychom to uměli... zpívat písně chvály... i když se stahují mračna, doba je nejistá a svět nespravedlivý.

Žalárník je tak překvapen jednáním apoštolů, že také touží uvěřit.

Kéž bychom to uměli... toužit po víře, dětsky, úplně. Chtít na Pána Boha zavěsit svůj život.

Dietrich Bonhoeffer je ve vězení, smrt už má téměř jistou a zpívá o tom, že ho obklopuje Moc předivná.

Kéž bychom to uměli... v těžké situaci, v těžké době... věřit, spolehnout se, odevzdat sebe i budoucnost do náruče předivné dobré moci. Amen.

Píseň: 681 *Jsem tvůj Bůh, Pán nad zemí*

Ohlášky

Píseň: 660 *Když soumrak zháší*

Přímluvná modlitba, Otče náš

Poslání: Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. (Mk 16,15)

Požehnání: Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby svět byl skrze něj spasen. (Jan 3,16-17)

Píseň: 620 *Moc předivná*